

BLITZBEZOEK VAN DE JEUGD VAN ARCONATE AAN GAASBEEK

Eind april brachten leerlingen van de Europese school (Liceo Europeo) uit Arconate een bezoek aan het Kasteel van Gaasbeek. Ze werden er opgewacht door dienstdoende burgemeester en schepen Etienne Van Vaerenbergh. Arconate is reeds meer dan vijftien jaar verbroederd met Lennik. Vorig jaar in oktober waren er nog verschillende Lennikenaren te gast in Arconate. Op hun programma stond tevens een bezoek aan het Europees Parlement in Brussel waar zij werden rondgeleid door hun burgemeester en tevens Europees Parlements lid Mario Mantovani. Later bracht men nog een bezoek aan Brugge.

IN DE HOEK VAN L.E.N.N.I.K. 2000

ROMEO EN JULIA

Vandaag wordt m'n jongste negentien jaar. Ik krijg weer buikpijn als ik aan z'n geboortedag denk maar daar wil ik het nu even niet over hebben.

Hij is (naar mijn gevoel) knap, jong, beloftevol, schaamteloos en tegelijk besluiteloos onzeker!

Als ik hem naar z'n toekomst durf vragen, antwoordt hij zonder blikken of blozen: "Moeder toch, binnen zesenvertig jaar ga ik op pensioen maar vraag me niet wat ik tussenin ga doen."

Ik vraag het hem niet!

Ik weet dat hij z'n eigen weg zal zoeken.

Hij is mijn derde en ik heb 'HET' dus al allemaal meegeemaakt.

Net zoals ik Romeo en Julia al enkele keren heb gezien.

Julia was wat jonger!

Twee jaar om juist te zijn.

Ze moest nog achttien worden en werd door haar ouders opgedrongen aan 'een goede partij'.

Het toneelstuk is kapot gespeeld maar toch...

Laat die gasten daar nu een eigentijdse versie van maken. Ik zag het niet lang geleden in een van onze Lennikse scholen. Of je nu wilt of niet, het blijft ontroeren.

Julia, koppig, onnozel wicht van net geen achttien, gaat haar eigen gangetje.

Ze wordt smoorverliefd op een hopeloos geval en zelfs al heb je al duizend keer gezien wat erop volgt, het blijft ontroeren.

De zaalopstelling was zo dat je naar het publiek aan de overkant kon (moest) kijken.

Ik keek.

Ik zag.

Ik registreerde.

Stoere bonken kwamen er kijken want hun 'maten' deden mee.

Ze lachten luidkeels als die maten een beetje aan overacting deden.

Die maten (en de anderen) speelden alsof hun leven ervan afhing.

Eigenlijk is dat ook een beetje zo. Hun leven hangt ervan af! 'Moeder, vader... luister alsjeblief naar datgene wat ik jullie te zeggen heb.'

Moeder brult, gilt haar longen uit haar lijf (niet zo slecht gezien van die gasten).

Vader weet niet veel meer te doen dan te sussen (niet zo slecht gezien van die gasten).

Maar luistert er iemand naar hen?

No Way!

Hun eindoplossing is niet... een pensioen binnen zesenvertig jaar maar 'stante pede de dood'.

Ik zat niet echt goed om de slotscène te zien.

Ik keek naar de overkant.

Ik zag een koppel van een jaar of veertig, vijfenveertig... zij met een zuinig pruimenmondje, hij volledig lamgeslagen met open mond... nog een beetje en het kwijl liep eruit. Lamgeslagen door het romantische realisme?

Ik zag een hele rij jonge, beduusde bonken die tien minuten geleden nog, luidkeels lachend, commentaar zaten te geven. Ze keken... met vissenogen en open mond naar de stervenscène zonder stem.

Zo nu en dan slikte er iemand.

Meer geluid was overbodig!

'Moeder, vader... kijk wat we doen... er zit niets anders meer op!'

Het applaus was terecht.

Het stuk is meer dan ooit hedendaagse realiteit.

'Moeder, vader... luister naar ons want wij willen niet dood. Wij willen binnen zesenvertig jaar op pensioen.'

Ik vond het schoon, verrijkend, schoon!

Voor de zoveelste keer!

Reacties graag naar Anne Wyckmans

Palokenstraat 19 1750 Lennik

02/532 05 12

annewyckmans@hotmail.com

